

Hotărârea Curții (Camera a treia) din 18 octombrie 2018 (cerere de decizie preliminară formulată de Landgericht München I – Germania) – Bastei Lübbe GmbH & Co. KG/Michael Strotzer

(Cauza C-149/17) ⁽¹⁾

(Trimitere preliminară – Drept de autor și drepturi conexe – Directiva 2001/29/CE – Respectarea drepturilor de proprietate intelectuală – Directiva 2004/48/CE – Despăgubire în cazul partajării de fișiere cu încălcarea dreptului de autor – Conexiune la internet accesibilă membrilor de familie ai titularului – Exonerare de răspundere a titularului fără necesitatea de a preciza natura utilizării conexiunii de către membrul de familie – Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene – Articolul 7)

(2018/C 455/15)

Limba de procedură: germana

Instanța de trimitere

Landgericht München I

Părțile din procedura principală

Reclamantă/apelantă: Bastei Lübbe GmbH & Co. KG

Pârât/intimat: Michael Strotzer

Dispozitivul

Articolul 8 alineatele (1) și (2) din Directiva 2001/29/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 22 mai 2001 privind armonizarea anumitor aspecte ale dreptului de autor și drepturilor conexe în societatea informațională coroborat cu articolul 3 alineatul (1) din aceasta, pe de o parte, și articolul 3 alineatul (2) din Directiva 2004/48/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 29 aprilie 2004 privind respectarea drepturilor de proprietate intelectuală, pe de altă parte, trebuie interpretate în sensul că se opun unei legislații naționale precum cea în discuție în litigiul principal, interpretată de instanța națională competentă, în temeiul căreia răspunderea titularului unei conexiuni la internet prin intermediul căreia s-au săvârșit încălcări ale dreptului de autor prin partajarea de fișiere nu poate fi angajată în cazul în care acesta indică cel puțin un membru de familie care avea posibilitatea de acces la această conexiune, fără a da mai multe precizări cu privire la momentul la care a fost utilizată respectiva conexiune de către acest membru de familie și la natura utilizării conexiunii de către acesta din urmă.

⁽¹⁾ JO C 213, 3.7.2017.

Hotărârea Curții (Camera a șasea) din 18 octombrie 2018 (cerere de decizie preliminară formulată de Supreme Court of the United Kingdom – Regatul Unit) – Commissioners for Her Majesty's Revenue and Customs/Volkswagen Financial Services (UK) Ltd

(Cauza C-153/17) ⁽¹⁾

[Trimitere preliminară – Sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată (TVA) – Directiva 2006/112/CE – Articolele 168 și 173 – Deducerea taxei achitate în amonte – Operațiuni de locațiune cu opțiune de cumpărare de vehicule – Bunuri și servicii utilizate atât pentru operațiuni impozabile, cât și pentru operațiuni scutite – Nașterea și întinderea dreptului de deducere – Prorata de deducere]

(2018/C 455/16)

Limba de procedură: engleza

Instanța de trimitere

Supreme Court of the United Kingdom

Părțile din procedura principală

Recurent: Commissioners for Her Majesty's Revenue and Customs

Intimată: Volkswagen Financial Services (UK) Ltd

Dispozitivul

Articolul 168 și articolul 173 alineatul (2) litera c) din Directiva 2006/112/CE a Consiliului din 28 noiembrie 2006 privind sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată trebuie interpretate în sensul că, pe de o parte, chiar în cazul în care cheltuielile generale aferente unor operațiuni de locațiune cu opțiune de cumpărare de bunuri mobile, precum cele în discuție în litigiul principal, nu sunt transferate în cuantumul datorat de client pentru punerea la dispoziție a bunului respectiv, și anume partea impozabilă a operațiunii, ci în cuantumul dobânzii datorat în temeiul părții „finanțare” a operațiunii, respectiv partea scutită a acesteia, aceste cheltuieli generale trebuie să fie totuși considerate, în scopuri de taxă pe valoarea adăugată (TVA), un element constitutiv al prețului acestei puneri la dispoziție și, pe de altă parte, statele membre nu pot aplica o metodă de defalcare ce nu ține seama de valoarea inițială a bunului respectiv în momentul livrării sale, din moment ce această metodă nu este de natură să garanteze o defalcare mai precisă decât cea care ar decurge din aplicarea cheii de repartizare întemeiate pe cifra de afaceri.

⁽¹⁾ JO C 178, 6.6.2017.

Hotărârea Curții (Camera întâi) din 17 octombrie 2018 (cerere de decizie preliminară formulată de Supreme Court – Irlanda) – Volkmar Klohn/An Bord Pleanála

(Cauza C-167/17) ⁽¹⁾

(Trimitere preliminară – Mediu – Evaluarea efectelor anumitor proiecte asupra mediului – Dreptul la o cale de atac împotriva unei decizii de autorizare – Cerința unei proceduri cu un cost care să nu fie prohibitiv – Noțiune – Aplicare în timp – Efect direct – Efect asupra unei decizii naționale de stabilire a cheltuielilor de judecată rămase definitive)

(2018/C 455/17)

Limba de procedură: engleza

Instanța de trimitere

Supreme Court

Părțile din procedura principală

Recurent: Volkmar Klohn

Intimată: An Bord Pleanála

cu participarea: Sligo County Council, Maloney and Matthews Animal Collections Ltd

Dispozitivul

1) Articolul 10a al cincilea paragraf din Directiva 85/337/CEE a Consiliului din 27 iunie 1985 privind evaluarea efectelor anumitor proiecte publice și private asupra mediului, astfel cum a fost modificată prin Directiva 2003/35/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 mai 2003, trebuie interpretat în sensul că cerința potrivit căreia costul anumitor proceduri judiciare în materie de mediu nu trebuie să fie prohibitiv pe care acesta o prevede este lipsită de efect direct. În lipsa transpunerii acestui articol de către un stat membru, instanțele naționale din acesta din urmă sunt totuși obligate, în măsura posibilului, să interpreteze dreptul intern, începând de la expirarea termenului prevăzut pentru transpunerea articolului menționat, astfel încât particularii să nu fie împiedicați să inițieze sau să continue o cale de atac jurisdicțională care intră în domeniul de aplicare al aceluiași articol din cauza sarcinii financiare care ar putea rezulta din aceasta.